

Arrest

nr. 160 424 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 25 oktober 2009 samen met haar echtgenoot België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 28 oktober 2009 asiel aan. Op 16 november 2010 beslist de Adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 55 383 van 31 januari 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 24 augustus 2010 dient de echtgenoot van de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 4 oktober 2010 wordt de aanvraag ongegrond bevonden.

1.3. Op respectievelijk 27 januari 2011 en 28 januari 2011 dienen de verzoekster en haar echtgenoot een eerste en een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.3.1. Op 18 april 2011 wordt de aanvraag van de verzoekster onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 79 461 van 18 april 2012 wordt deze beslissing door de Raad vernietigd. Op 25 januari 2013 wordt de aanvraag van de verzoekster opnieuw onontvankelijk verklaard en wordt haar en haar echtgenoot bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 126 097 van 23 juni 2014 worden deze beslissingen door de Raad vernietigd.

Nadat de beslissingen van 25 januari 2013 worden ingetrokken, wordt op 8 april 2013, met kennisgeving op 19 april 2013, de aanvraag van de verzoekster opnieuw onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekster en aan haar echtgenoot opnieuw bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3.2. Op 22 mei 2011 dient de echtgenoot van de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 2 mei 2012 worden deze aanvraag en de aanvraag van de echtgenoot van de verzoekster, vermeld onder punt 1.3., ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt door de verzoekster en haar echtgenoot een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.4. Op 14 mei 2012, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster en haar echtgenoot een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.5. Op 28 september 2015 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) genomen. Bij arrest nr. 154 268 van 12 oktober 2015 verwerpt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

1.6. Op 28 september 2015 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de mevrouw (1) die verklaart te heten (1):

(…)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België. evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

De beslissing tot verwijdering van 28/09/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 21.05.2012 en op 19.04.2013, Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

0 Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

X Een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 28.10.2009 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RvV op 31.01.2011. Deze beslissing werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Haar asielaanvraag werd dus negatief afgesloten, een schending van artikel 3 EVRM werd dus niet aangetoond.

Betrokkene heeft tevens tot 5 maal toe een regularisatieaanvraag ingediend op een termijn van 22.08.2010 tot en met 02.05.2012 op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvragen werden telkens negatief afgesloten en aan haar betekend.

Betrokkene betekende op 21.05.2012 en op 19.04.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene werd door de gemeente Diest geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien tot de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM, (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v, Nederland en EHRM 8 april 2005; nr.21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

Zoals hierboven uiteengezet, had verzoeksters echtgenoot op 28 januari 2011 een (tweede keer een) aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980.

Op 18 april 2011 nam de FOD Binnenlandse Zaken – DVZ hierin een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Bij arrest dd. 18 april 2012 (in de zaak RvV 72 665 / II nr. 79.461) werd de beslissing dd. 18 april 2011 van de FOD Binnenlandse Zaken - DVZ vernietigd.

Inmiddels had verzoeksters echtgenoot op 24 mei 2011 een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980

Op 2 mei 2012 verklaarde de FOD Binnenlandse Zaken - DVZ deze aanvraag cfr. art. 9ter Vw. ontvankelijk doch ongegrond.

Op 14 juni 2012 dienden verzoekster en haar echtgenoot tegen deze beslissing dd. 2 mei 2012 een annulatieberoep en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat beroep is momenteel nog in behandeling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam daarin nog geen beslissing.

De FOD Binnenlandse Zaken nam intussen op 25 januari 2013 een nieuwe beslissing waarbij de (initiële) aanvraag cfr art. 9ter Vw. dd. 28 januari 2011 (opnieuw) onontvankelijk werd verklaard en waarbij aan verzoekster en aan haar echtgenoot een Bevel werd afgeleverd om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13).

Bij arrest dd. 23 juni 2014 (in de zaak RvV 122 453 / II nr. 126 097) werden de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 25 januari 2015 (alsook de beide Bevelen om het grondgebied te verlaten) van de FOD Binnenlandse Zaken - DVZ vernietigd.

Verzoekster zélf woont sinds haar aankomst in België (in oktober 2009) tot op de dag van haar vrijheidsberoving door de Politie van Diest (dd. 28 september 2015) samen met haar medisch zorgbehoevende echtgenoot A. S. (...).

Sinds enkele jaren verblijft verzoekster samen met haar echtgenoot op een vaste verblijfadres in Diest te : (...).

Op dit adres zijn verzoeksters en haar echtgenoot gekend en ten laste van het OCMW Diest alwaar zij gerechtigd zijn op dringende medische hulpverlening. (Stuk 2)

Zoals vermeld, is verzoeksters echtgenoot medisch zorgbehoevend en ontvangt –met medeweten van verweerder- tot op heden noodzakelijke medische zorgen.

Eind september 2015 was de wijkagent naar de woning van verzoekster gegaan voor een woonstcontrole.

Verzoekster en haar echtgenoot waren op dat ogenblik op familiebezoek in Diest.

Via de burens had verzoekster vernomen dat de wijkagent was langsgesproken tijdens haar afwezigheid.

Op 28 september 2015 had verzoekster zich dan spontaan aangemeld op het Politiekantoor van Diest om daar melding te doen van het gegeven dat zij en haar echtgenoot nog steeds woonachtig zijn in Diest op hetzelfde adres : (...).

Tot haar verbazing kreeg verzoekster op het Politiekantoor te horen dat zij werd gearresteerd en overgebracht zou worden naar het gesloten centrum van Brugge met het oog op een repatriëring.

In het gesloten centrum van Brugge werd aan verzoekster diezelfde dag een Inreisverbod – Bijlage 13 SEXIES ter kennis gebracht.

Het is onredelijk dat verweerder een inreisverbod voor 2 jaar – (Bijlage 13 Sexies) laat afleveren. (Stuk 1)

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekster een inreisverbod van twee jaar op te leggen, houden een flagrante schending in van de motiveringsverplichting.

Verweerder is niet wettelijk gebonden om aan verzoekster een inreisverbod van twee jaren op te leggen.

Indien verweerder ervoor kiest om aan verzoekster een inreisverbod van twee jaren op te leggen, dan dient een dergelijke verstrekende administratieve beslissing op z'n minst een bijzondere motivering te omvatten, iets wat verweerder in casu ten onrechte geenszins heeft gedaan.

Verweerder is uitermate onzorgvuldig te werk gegaan.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 21.05.2012 en op 19.04.2013.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.”

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan.

Verweerder kan verzoekster onmogelijk verwijten dat zij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing (dd. 21 mei 2012 en dd. 19 april 2013).

Vooreerst heeft verzoeksters echtgenoot, dhr. A. S. (...), nog steeds een lopende verblijfsaanvraag cfr. art. 9ter Vw. (ingediend op 29 januari 2011).

Bij arrest dd. 23 juni 2014 van de RvV (nr. 126 097 in de zaak RvV 122 453 / II) werd de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 25 januari 2013 van verweerder (tezamen met de afgeleverde Bevelen om het grondgebied te verlaten) inzake de 9ter aanvraag die verzoeksters echtgenoot had ingediend op 29 januari 2011 vernietigd.

Deze vernietiging heeft uiteraard implicaties op de lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. van verzoeksters echtgenoot.

Daarnaast hebben verzoekster en haar echtgenoot nog steeds een lopend annulatieberoep bij de RvV tegen een ongegrondheidsbeslissing dd. 2 mei 2012 (inzake een 9ter aanvraag ingediend op 24 mei 2011) van verweerder.

De RvV heeft hierin nog geen beslissing genomen.

Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

Gelet op de regularisatieprocedure (op basis van medische redenen) en het feit dat verzoekster en haar echtgenoot tegen de weigeringsbeslissing van verweerder dd. 2 mei 2012 nog een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de RvV lopende hebben ; enerzijds en anderzijds de vernietigingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bij arresten dd. 18 april 2012 en dd. 23 juni 2014 – van de ontvankelijkheidsbeslissingen dd. 18 april 2011 en dd. 25 januari 2013) anderzijds ; kan verweerder niet in redelijkheid verwachten dat verzoekster vrijwillig gevolg had moeten geven aan de eerder genomen uitwijzingsbevelen dd. 21 mei 2012 en dd. 19 april 2013 en is het redelijk dat verweerder ervan kon uitgaan dat verzoekster (samen met haar echtgenoot A. S. (...)) verder in België zou blijven om alzo het resultaat van haar regularisatieprocedure en haar beroepsprocedure (tegen de weigeringsbeslissing dd. 2 mei 2012) af te wachten.

Trouwens, door het vernietigingsarrest van de RvV dd. 23 juni 2014 houdende annulatie van de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 25 januari 2013 en van de Bevelen om het grondgebied te verlaten, werden de vroegere verwijderingsbeslissingen (genomen in verzoeksters asielaanvraag en in verzoeksters regularisatie aanvraag) kaduuk !

In diens aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. dd. 28 januari 2011 en in de diverse actualisaties die hij tot 23 juni 2015 heeft verricht, haalde verzoeksters echtgenoot enkele medische redenen aan die hem beletten om terug te keren naar zijn herkomstland. (Stukken 3-4)

In de bestreden beslissing heeft verweerder met geen woord gerept over enerzijds de annulatie arresten van de RvV dd. 18 april 2012 en dd. 23 juni 2014 en anderzijds de lopende regularisatieprocedure cfr. art. 9ter Vw. op naam van verzoeksters echtgenoot, wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Het opleggen van een 'Inreisverbod – Bijlage 13 SEXIES' dd. 28 september 2015 voor de duur van twee jaren , om reden dat verzoekster geen vrijwillig gevolg zou hebben gegeven aan een eerder Bevel (Bijlage 13) dat haar op 21 mei 2012 en dd. 19 april 2013 werd betekend, maakt terzake een maatregel uit die totaal buiten proportie staat.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van de bestreden beslissing dd. 28 september 2015 een (eenvoudige) verwijzing maakt naar het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dd. 21 mei 2012 en dd. 19 april 2013 ; zonder met één woord te spreken over verzoeksters regularisatie procedure cfr. art. 9ter Vw. en de annulatie arresten van de RvV dd. 18 april 2012 en dd. 23 juni 2014, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor de door verweerder uitgevaardigde Bijlage 13 SEXIES.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

In de motivering van het Inreisverbod dd. 28 september 2015 heeft verweerder geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster in België samenwoont met haar echtgenoot A. S. (...), wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het Inreisverbod dd. 28 september 2015 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan twee eerdere bevelen, zonder met één woord te spreken over verzoeksters lopend annulatieberoep bij de RvV (+ over verzoeksters jarenlang verblijf in België en over haar gezinssituatie – zie verder) kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor het door verweerder uitgevaardigd Inreisverbod dd. 28 september 2015.

De bestreden beslissing houdt een schending in van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest Grondrechten EU.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de medische zorgbehoefendheid van verzoeksters echtgenoot A. S. (...); over het feit dat betrokkene sinds 2009 tot op heden een medische behandeling ondergaat en over het gegeven dat verzoeksters aanwezigheid cruciaal is als ondersteuning voor haar echtgenoot ; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het Inreisverbod dd. 28 september 2015 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, zonder met één woord te spreken over de medische zorgbehoefendheid van verzoeksters echtgenoot (met wie verzoekster samenwoont), kan onmogelijk als een afdoende

motivering worden aanzien voor het door verweerder uitgevaardigd Inreisverbod dd. 28 september 2015.

Op de dag van haar vrijheidsberoving door de Politie van Diest dd. 28 september 2015 werd verzoekster niet gehoord.

Indien verzoeksters de kans had gekregen om te worden gehoord door de Politie van Diest, dan had zij alle nuttige informatie en details kunnen aanvoeren aangaande haar gezinssituatie en de medische zorgbehoevendheid van haar echtgenoot.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoekster de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende o.a. haar reële gezinssituatie en de ernstige medische aandoening waaraan haar echtgenoot lijdt, dan had verweerder hiermee krachtens de artikelen 74/13 Vw. en 74/11 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

Zowel in het kader van haar asielaanvraag dd. oktober 2009 alsook in haar aanvragen tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. (ingediend door verzoeksters echtgenoot op 24 augustus 2010, 28 januari 2011 en op 24 mei 2011), was overduidelijk gebleken dat verzoekster helemaal geen alleenstaande vrouw was maar dat zij wel degelijk een gezin vormt samen met haar echtgenoot.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, diende verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

De kans om te spreken over de ernstige medische aandoening van haar echtgenoot, waarvoor A. S. (...) tot op heden medische zorgen toegediend krijgt, heeft verzoekster niet gekregen.

In het medisch dossier van verzoeksters echtgenoot waarover verweerder beschikte bleek overduidelijk dat haar echtgenoot wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Aan de hand van de talrijke medische verslagen die zich in het administratief dossier van verzoekster bevinden blijkt ook dat een medische behandeling van verzoeksters echtgenoot momenteel lopende is en dat er tevens nog noodzakelijke medische behandelingen voorzien zijn.

Op basis van de medische verslagen van dokter N. D.V. (...) blijkt dat verzoeksters echtgenoot lijdt aan een ernstige vorm van schizofrenie in combinatie met zwakzinnigheid en een post-traumatisch stress-syndroom. (Stukken 3-4)

Door nergens in de motivering van de bestreden beslissing de medische zorgbehoevendheid van verzoeksters echtgenoot aan te halen, schendt verweerder overduidelijk de bepalingen van art. 74/13 van de Vw.

Het niet horen van verzoekster leidt er in casu daadwerkelijk toe dat aan verzoekster de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een Inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.

Artikel 74/11 Vw. bepaalt trouwens :

“Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Gezien verzoekster een lopend annulatieberoep bij de RvV heeft tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 2 mei 2012 inzake een 9ter aanvraag, had verweerder cfr. art. 74/11 Vw. minstens hiermee rekening dienen te houden.

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Aan de hand van de dossiergegevens in het administratief dossier staat het vast dat verzoekster samen met haar echtgenoot sinds oktober 2009 in België woonachtig is.

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing , en met name wanneer verweerder een Inreisverbod voor twee jaren wenst te laten afleveren aan verzoekster, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoekster (en haar gezin) en de lange duur van verblijf in België dient te respecteren.

Door alleen aan verzoekster een Inreisverbod van 2 jaren af te leveren, en niet aan haar echtgenoot, komt verzoekster de facto in een toestand waarbij haar recht op gezinsleven wordt gehypothekeerd.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben recht op eerbiediging van hun gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoekster en haar echtgenoot vormen geen gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van het bestreden bevel blijkt nergens dat een afdoende afweging is gebeurd maar wordt enkel verwezen naar het feit dat :

- verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder Bevel dd. 21 mei 2012 en dd. 19 april 2013.

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, hoeft niet in vraag te worden gesteld.

Dat er in casu sprake is van een inmenging door verweerder in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekster, staat buiten kijf.

Verweerder had (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een Inreisverbod van twee jaren het privé leven van verzoekster daadwerkelijk zal worden gehypothekeerd.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoekster en haar echtgenoot zouden worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Armenië normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Verweerder liet immers alleen aan verzoekster een Inreisverbod afleveren, en niet aan haar echtgenoot.

Om die redenen had verweerder het gezinsleven van verzoekster in België dienen te handhaven.

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoekster en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoekers recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 28 september 2015 (Inreisverbod : Bijlage 13 Sexies) te worden vernietigd.

Tenslotte stelt zich de vraag hoe verzoekster met enige slaagkans haar regularisatieprocedure zou kunnen verderzetten na een gebeurlijke vernietiging door de RvV van de ongegrondheidsbeslissing dd. 2 mei 2012 in de art. 9ter Vw. – procedure, indien zij de komende 2 jaren geen recht meer zal hebben om het Belgisch grondgebied te mogen betreden ?

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

Gelet op het nog lopend annulatieberoep bij de RvV tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 2 mei 2012 (inzake verzoeksters art. 9ter Vw. aanvraag) van verweerder, is het redelijk dat verzoekster verder in België zou mogen blijven om alzo het resultaat van deze procedure af te wachten.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 28 september 2015 (Inreisverbod – Bijlage 13 Sexies), te worden vernietigd.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster stelt een schending voor van de motiveringsplicht, van het hoorrecht, van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Zij betoogt dat haar echtgenoot op 28 januari 2011 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gevolgd door een ontvankelijkheidsbeslissing op 18 april 2011, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 april 2012 werd vernietigd. Hij zou een nieuwe aanvraag hebben ingediend dop 24 mei 2011, die op 2 mei 2011 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Tegen die beslissing werd een beroep tot nietigverklaring ingediend, die thans nog hangende zou zijn. Ondertussen werd een nieuwe beslissing genomen waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw onontvankelijk werd verklaard en waarbij zij en haar echtgenoot bevolen werden om het grondgebied te verlaten, beslissingen die opnieuw bij arrest van 23 juni 2014 werden vernietigd. Zij stelt met haar hulpbehoevende echtgenoot A. S. (...) samen te wonen, ten laste te zijn van het OCMW en recht te hebben op dringende medische hulpverlening. Tijdens de woonstcontrole waren zij niet aangetroffen wegens familiebezoek. Het zou haar niet verweten kunnen worden geen gevolg gegeven te hebben aan het bevel om het grondgebied te verlaten nu de aanvraag 9ter nog hangende was. Zij verwijt de verwerende partij met geen woord te hebben gerept over de gezondheidstoestand van haar echtgenoot. Zij meent dat zij gehoord diende te worden en dat er rekening diende te worden gehouden met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Indien zij gehoord was geweest, had zij alle nuttige informatie kunnen aanvoeren m.b.t. haar zorgbehoevende echtgenoot, die lijdt aan een ernstige vorm van schizofrenie en niet in staat zou zijn een zelfstandig leven te leiden. Er zou nergens een billijke afweging zijn gemaakt m.b.t. het gezinsleven en met de medische behandeling die haar echtgenoot nodig zou hebben.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat op 8 april 2013 de beslissing van 25 januari 2013 werd ingetrokken en een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing genomen werd. Desalniettemin vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 25 januari 2013. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden als zou er ten aanzien van haar en haar echtgenoot nog een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf zijn, waaromtrent nog geen beslissing werd genomen.

Verzoekster toont evenmin aan dat het indienen van een beroep tot nietigverklaring gericht tegen een beslissing betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet schorsende werking zou hebben. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het verwerpingsarrest met nr. 154.268 van 12 oktober 2015, onder meer dat de ingestelde vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van 2 mei 2012 geen schorsende werking zou hebben en verzoekster en haar echtgenoot zelf hebben nagelaten om terzake hun procedurele belangen adequaat te vrijwaren. De Raad wees erop dat verzoekster geen elementen heeft aangebracht die erop zouden wijzen dat de gezondheidstoestand van haar echtgenoot na de laatste weigeringsbeslissing verslechterd is.

Uit het administratief dossier blijkt wel degelijk dat verzoekster de kans werd geboden om een verklaring af te leggen. Dit blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole dat werd opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (LE.55.L9.005953/2015), waarin het volgende werd genoteerd:

VERHOOR VAN DE BETROKKE NE

Verklaring van de betrokkene : C. V. (...) (28/09/15 12:53):

Haar verklaringen interpreteren we als volgt: Zij is samen met A. S. (...) hier voor zijn medische verzorging.

Bron van inkomsten : Geen

In de bestreden beslissing werd aangaande haar verklaringen het volgende gesteld:

“(...) Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd gevraagd waar haar echtgenoot (tevens in illegaal verblijf), zijnde A. S. (...), op dit moment was. Uit het administratief dossier blijkt dat er geen enkele medewerking werd getoond. Betrokkene kan zich steeds aanbieden om samen met haar verwijderd te worden. Hij heeft steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar echtgenoot door zijn eigen gedrag in de hand wordt gewerkt.(...)”

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat haar echtgenoot een verblijfsrecht zou hebben in België en nog minder als zou er omtrent een door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf nog geen beslissing zijn genomen.

Eenzijds toont zij niet aan dat zij niet de kans heeft gekregen om haar standpunt uiteen te zetten, waardoor het hoorrecht niet zou zijn gerespecteerd en anderzijds toont zij niet aan dat zij elementen had kunnen aanbrengen waarvan de verwerende partij niet op de hoogte was en die een ander licht hadden kunnen werpen op de beoordeling van haar illegale verblijfssituatie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 120.335 d.d. 10 maart 2014 dienaangaande wat volgt:

“Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.”

Op 02.05.2012 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvragen tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 27.01.2011 en 22.05.2011 ongegrond. Verzoekster diende op 14.06.2012 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen ongegrondheidsbeslissing dd. 02.05.2012. Dit beroep is gekend onder het rolnummer 99.523.

In de beslissing van 08.04.2013 werd geoordeeld dat in de nieuwe verblijfsaanvraag elementen worden voorgelegd waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere ingediende aanvragen en dat de SMG slechts een eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt. Verder werd er gesteld dat in de beslissing van 2 mei 2012 reeds ingegaan werd op de gezondheidstoestand en dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid in het land van herkomst reeds werden onderzocht.

Verzoekster toont niet aan dat de thans bestreden beslissing genomen werd zonder dat er een voorafgaand onderzoek gebeurde in de zin van artikel 3 EVRM en in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat haar echtgenoot niet zou kunnen reizen en zij hem niet zou kunnen vergezellen, waardoor een schending van artikel 8 EVRM niet kan worden weerhouden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in het verwerpingsarrest met nr. 154.268 van 12 oktober 2015 vervolgens onder meer wat volgt:

“(…) Hierbij kan er op worden gewezen dat de drie aanvragen van de echtgenoot van de verzoeker er om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet alle ongegrond werden bevonden. Het gegeven dat tegen een van deze beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad is ingediend, doet hieraan geen afbreuk nu dit beroep geen schorsende werking heeft en de verzoekster en haar echtgenoot zelf hebben nagelaten om terzake hun procedurele belangen adequaat te vrijwaren. Tevens brengt de verzoekster geen elementen aan die er op zouden wijzen dat de gezondheidstoestand van haar echtgenoot na de laatste weigeringsbeslissing verslechterd is. Zij maakt bijgevolg op het eerste gezicht het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat haar gezins- en privéleven in Armenië wordt verdergezet niet aannemelijk.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. (...) Bovendien blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoekster wist (of behoorde te weten) dat haar (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was. De verzoekster betwist de vaststelling in de bestreden beslissing dat ‘uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, (...) geen gerechtigde verwachting (geeft) op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM’ niet.(...)”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er afdoende gemotiveerd werd omtrent de termijn van twee jaar. In de beslissing werd er onder meer gewezen op het feit dat er geen gevolg werd gegeven aan eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Daarbij werd er verwezen naar de

regularisatieaanvragen die werden ingediend en afgesloten en naar haar 6 jaar durend precaire verblijf. Verzoekster kan niet voorhouden als zou de motivering niet afdoende zijn.

De middelen zijn niet ernstig.”

3.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht.

3.3.1.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Aangezien de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering betreft, kan de verzoekster zich niet dienstig op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beroepen.

3.3.1.3. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Nu de Terugkeerrichtlijn met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) in Belgisch recht werd omgezet en de verzoekster niet aantoont dat het door haar ingeroepen artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn daarbij niet (correct) omgezet zou zijn, kan zij zich niet dienstig op deze bepaling beroepen.

3.3.1.4. Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 21 mei 2012 en 19 april 2013. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de verzoekster een asielaanvraag had ingediend die negatief werd afgesloten zodat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoont, dat zij op een termijn van nog geen drie jaar vijf regularisatieaanvragen heeft ingediend die telkens negatief afgesloten werden, dat zij hoewel zij geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek weigert vrijwillig te vertrekken wat duidt op een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten, en dat haar in precair en illegaal verblijf opgebouwde privéleven haar geen gerechtvaardigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Gelet op deze motivering kan de verzoekster niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing geen bijzondere motivering bevat om aan haar “*een inreisverbod van twee jaren op te leggen*”. Dat in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over de annulatiearresten van de Raad en van een door de verzoekster voorgehouden lopende machtigingsaanvraag, maakt geen schending uit van de formele motiveringsplicht nu in de bestreden beslissing duidelijk de motieven staan vermeld waarom aan de verzoekster een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. Evenmin diende de gemachtigde van de

bevoegde staatssecretaris te motiveren opens de medische zorgbehoevendheid van de echtgenoot van de verzoekster. Het volstaat dat wordt aangegeven waarom een inreisverbod wordt opgelegd en waarom een duur van twee jaar verantwoord is. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

3.3.3.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (*c.q.* de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*.

Te dezen blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekster *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 21.05.2012 en op 19.04.2013”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat aan de verzoekster op deze data bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend. De verzoekster betwist niet dat deze bevelen aan haar werden betekend en dat zij er geen uitvoering aan heeft gegeven.

De verzoekster laat gelden dat haar echtgenoot nog steeds een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 29 januari 2011 (bedoeld wordt 28 januari 2011), heeft lopen en dat hij daarnaast nog steeds een lopend annulatieberoep bij de Raad hangende zou hebben tegen een ongegrondheidsbeslissing van 2 mei 2012. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat met de beslissing van 2 mei 2012 zowel de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 januari 2011 als de machtigingsaanvraag van 24 mei 2011 ongegrond worden verklaard. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat haar echtgenoot nog steeds een lopende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft. Bovendien kent een annulatieberoep bij de Raad geen schorsende werking en impliceert de omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de Raad op zich niet dat deze beslissing onwettig is, zodat niet wordt ingezien dat het opleggen van een inreisverbod aan de verzoekster *in casu* onredelijk zou zijn. Tenslotte kan er op worden gewezen dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 2 mei 2012 inmiddels bij arrest nr. 160 423 van 20 januari 2016 door de Raad verworpen werden.

De verzoekster laat tevens gelden dat de Raad bij arrest nr. 126 097 van 23 juni 2014 een beslissing van 25 januari 2013 waarbij een aanvraag van haar echtgenoot om machtiging tot verblijf op grond van

artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en twee bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum vernietigd heeft. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing gesteund is op het niet uitvoeren van de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar op 21 mei 2012 en 19 april 2013 betekend werden en dat zij tegen deze bevelen geen rechtsmiddel heeft aangewend, zodat deze definitief zijn geworden. Zij poneert dat deze bevelen kaduuk zouden zijn geworden door de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 januari 2013, doch zij laat na uiteen te zetten – en de Raad ziet ook niet in – waarom dit zo zou zijn.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat het haar onmogelijk kan worden verweten dat zij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Bovendien volgt uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd” en maakt de wet geen onderscheid naargelang deze niet-uitvoering van een verwijderingsbeslissing al dan niet aan de betrokken vreemdeling te verwijten is.

Waar de verzoekster aanvoert dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat zij met haar echtgenoot in België samenwoont, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, (...) geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (geeft)”. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, dat tijdens de arrestatie van de verzoekster gevraagd werd waar haar echtgenoot op dat ogenblik was, doch dat zij geen enkele medewerking had getoond en dat hij steeds de mogelijkheid heeft om samen terug te keren naar het land van herkomst. Aldus blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de samenwoning van de verzoekster en haar echtgenoot.

Waar de verzoekster aanvoert dat haar echtgenoot in zijn aanvragen om machtiging tot verblijf medische redenen heeft aangehaald die hem beletten om met haar terug te keren naar hun land van herkomst, wordt er – daargelaten de vraag of deze kritiek betrekking heeft op de bestreden beslissing – op gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekster (samen met haar echtgenoot) “tot 5 maal toe een regularisatieaanvraag (heeft) ingediend op een termijn van 22.08.2010 tot en met 02.05.2012 op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980” en dat “(d)eze aanvragen (...) telkens negatief (werden) afgesloten”, wat ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Zoals hierboven reeds aangehaald, werden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 2 mei 2012 waarbij de machtigingsaanvragen van 28 januari 2011 en 22 mei 2011 ongegrond werden verklaard, inmiddels trouwens bij arrest nr. 160 423 van 20 januari 2016 door de Raad verworpen. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de zorgbehoefendheid van haar echtgenoot.

De verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar onredelijk is.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In de bestreden beslissing wordt – met verwijzing naar vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens – gemotiveerd dat “*de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, (...) geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (geeft)*”.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Te dezen laat de verzoekster gelden dat zij sedert 2009 met haar echtgenoot samenwoont in België en dat haar gezinsleven wordt gehypothekeerd doordat alleen aan haar een inreisverbod wordt opgelegd en niet aan haar echtgenoot. Wat dit betreft wordt er nogmaals op gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “*de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, (...) geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (geeft)*” en dat uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, blijkt dat tijdens de arrestatie van de verzoekster gevraagd werd waar haar echtgenoot op dat ogenblik was, doch dat zij geen enkele medewerking had getoond en dat hij steeds de mogelijkheid heeft om samen met haar terug te keren naar het land van herkomst.

Afgezien van de gezondheidstoestand van haar echtgenoot – waarover *supra* reeds uitvoerig is gemotiveerd – voert de verzoekster geen andere concrete onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van haar gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

Ook door er op te wijzen dat zij en haar echtgenoot geen gevaar vormen voor de Belgische openbare orde en voor de openbare veiligheid, toont de verzoekster geen disproportionaliteit aan tussen haar persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in

België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.3.3. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekster een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor twee jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het opleggen van het bestreden inreisverbod wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het staat buiten twiifel dat het opleggen van een inreisverbod, wat te dezen inhoudt dat aan de verzoekster gedurende twee jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, wordt ontzegd, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Noch de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht zijn door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (zie arresten *Alassini e.a.*, C-317 en C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet opleggen van een inreisverbod voor twee jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

Te dezen laat de verzoekster gelden dat zij, indien zij gehoord zou zijn geweest, aan het bestuur alle nuttige informatie en details had kunnen aanvoeren aangaande haar gezinssituatie en de medische zorgbehoefte van haar echtgenoot. Zij specificeert dat haar echtgenoot "*lijdt aan een ernstige vorm van schizofrenie in combinatie met zwakzinnigheid en een post-traumatisch stress-syndroom*". Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de echtgenoot van de verzoekster op 28 januari 2011 en op 22 mei 2011 op grond van deze medische elementen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had ingediend, doch dat deze aanvraag bij beslissing van 15 mei 2012 ongegrond werd bevonden. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van deze informatie. De verzoekster toont dan ook niet aan dat zij informatie had kunnen aanreiken die tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur of tot het niet opleggen van een inreisverbod had kunnen leiden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

3.3.5. Voor zover de verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wordt er op gewezen dat dit beginsel de bestuurlijke overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenfinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.6. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN